

РЕШЕНИЕ

№ 342

гр. Варна, 08.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николина П. Дамянова

Членове: Диана Д. Митева
Даниела Д. Томова

при участието на секретаря Десислава Ив. Шинева Чипева
като разгледа докладваното от Диана Д. Митева Въззивно търговско дело № 20223001000456 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството подлежи на разглеждане по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Приети са за общо разглеждане съединените **въззивни жалби**, подадени от името на Л. У. и Н. У., и от името на И. Т. - синдик на "Авмор шипинг енд трейдинг" ООД срещу **ЧАСТ от решение №260002/22.03.2023 г. на Окръжен съд Силистра по т.д. №147/2018 г.**, с която е бил отхвърлен основния предявен от тях иск срещу „К.А. Инвестмънтс“ ЕООД и „Авмор Шипинг Енд Трейдинг“ ООД /в несъстоятелност/ за установяване на нищожност на договор за покупко-продажба, сключен между „Авмор шипинг енд трейдинг“ ООД и „К.А.Инвестмънтс“ ЕООД с нотариален акт № 104, том XXII, дело № XXXX/XXXX год. на СВ – Варна, поради алтернативно посочени пороци на сделката: нарушение на добрите нрави при договаряне на съществено нееквивалентни престации (чл. 26 ал.1 пр. 3 ЗЗД), липса на валидно изразено съгласие на продавача, формирано и изявено чрез органи, чието овластяване не е съществувало (чл. 26 ал.2 пр. 2 ЗЗД) или привидно договаряне изявено формално без намерение за обвързване (чл. 26 ал.2 пр. 4 ЗЗД). **Въззивни жалби** са подадени и от „К.А. Инвестмънтс“ ЕООД срещу другата **ЧАСТ от същото решение и ЧАСТ от решение №260005/07.03.2022 г. на Окръжен съд Силистра по т.д. №147/2018 г.**, с които са били уважени алтернативно предявения иск на кредиторите У.и за установяване на недействителност на същата сделка на осн. чл. 40 ЗЗД по отношение на увредена от действия на представител представлявана страна "Авмор шипинг енд трейдинг" ООД и евентуално съединения иск за

обявяване на продажбата за относително недействителна по отношение на кредиторите на масата на несъстоятелността като увреждаща ги разпоредителна сделка на длъжника на осн. чл. 647 ал.1 т.3, вр. чл. 649 ТЗ, вр. 135 ЗЗД.

Предварителните въпроси и допустимостта на въззивното производство са разгледани в поредица от определения след приключване на преюдициалното производство, приключило с обжалвания акт по същество на обуславящия иск и присъединяването на подадените по него жалби за общо разглеждане (л. 70). Наред с частичното прекратяване (определение №549/21.07.2023) при подготовка на въззивното производство, съставът е изложил и съображения по неоснователните оплаквания за процесуалните нарушения по попълването на делото с доказателства и са докладвани по-подробно оплакванията на страните (определение № 703/29.09.2023г.).

Претенции за определяне на разноски за въззивна инстанция са заявили въззивниците У.и и "К.А.Инвестмънтс" ЕООД, които са ги уточнили по размер и основание в списъци по чл. 80 ГПК(л.113 и 116).

I. По претенциите за абсолютна и относителна нищожност, разгледани в решение №260002/22.03.2023 г.:

Въззивниците ищци Л. У. и Н. У. , чрез пълномощника си адв. В., излагат оплаквания за необоснованост и незаконосъобразност на изводите за отричане на пороците на сделката, като поддържат доводите си за доказано наличие на всяка от алтернативно посочените хипотези: съзнавана от насрещна недобросъвестна страна (сънародник на мним управител) липса на валидно изразяване на волята за продажба от лице, чието овластяване като органов представител е било отречено с влязло в сила решение (като знанието за липсата на валидно представителство е индикирано с установеното значително отклонение на параметрите на продажбата от обичайните такива); уговаряне на продажба на имот с пазарна стойност над 16 пъти и данъчна оценка повече от 10 пъти надвишаващи уговорената цена по процесната сделка, с което били покрити критериите, утвърдени в съдебната практика за степен на нееквивалентност, която е несъвместима с добрите нрави като граница на свободата за валидно договорно обвързване; липса на деклариране на разпореждането и придобИ.ето на имота в данъчните декларации на договарящите се субекти като индиция за абсолютна привидност на сделка, уговорена само за да изключи правата на кредиторите на продавача върху този актив. В пледоарията си по същество пълномощникът поддържа искането си за установяване на нищожността на сделка, сключена при нарушение на добрите нрави, като в подробни писмени бележки обосновава и липсата на валидно съгласие, както и признат в задължителна практика правен интерес на кредиторите като трети лица, засегнати от нищожното разпореждане със собственост на длъжника да търсят със свой иск установяване на липсата на валидност на такъв договор. Моли за уважаване на установителната претенция на тези основания след отмяна на обжалваната отхвърлителна част от допълнителното второ решение. Като въззиваеми страни оспорват оплакванията, изложени в жалбата на ответника, като сочат, че това тяхно становище е евентуално, доколкото допустимостта на разглеждането на тези искове е обусловено от потвърждаването на

обжалваната от тях част от решението. Сочат, че намерението на легитимирания с вписване в регистъра представител за увреждане на дружеството е несъмнено при категорично доказаното неправомерно „овладяване“ на предприятието от управител, легитимиран с неистински документи и предприетото от него разпродаване на активи под придобивната им себестойност на цени много по-ниски от обичайни пазарни нива в хода на процеса по разкриване на узната от собствениците „кражба на фирма“. Позовават се и на правилно и в съответствие със съдебната практика преценено субективно отношение и на купувача (новоучредено от сънародник на мнимия управител с минимален капитал дружество), който не може да не осъзнава че уврежда продавача като придобива имот на стойност надхвърляща 16 пъти уговорената цена.

Въззивникът И. Т., като съищещ-синдик (служебно конституиран задължителен другар на ищите, предявили искове в полза на масата на несъстоятелно предприятие), излага самостоятелни оплаквания за недопустимост на постановеното решение, с което са разгледани по същество исковете на кредитори на несъстоятелен търговец без процесуална легитимация извън исковете по чл. 649 ал.1 ТЗ. Като въззиваем оспорва жалбата на ответника, но поддържа и доводи за недопустимост на иска по чл. 40 ЗЗД, предявен от лице, различно от увредена чрез представителство страна, наред с общите оплаквания за недопустимост на цялото решение. Този въззивник не е пледирал по същество пред съда.

Въззиваемият ответник "К.А.Инвестмънтс" ЕООД, чрез адв. Р., оспорва жалбата на У.и с доводи за правилно приложена норма на чл. 10 ал.1 ЗТРРЮЛНЦ спрямо добросъвестно договарящ се купувач с публично оповестен законен представител на продавача и правилно приложени критерии за преценка на значението на нееквивалентността на насрещните престации. **Като въззивник по своята жалба** същият ответник излага оплаквания за недопустимо разглеждане с допълнителното решение на претенция по чл. 40 ЗЗД, предявена от трети за представляваното дружество лица – негови кредитори. Еwentуално се излагат оплаквания за необосновани изводи по елементите на фактическия състав на относителната недействителност, които приобретателят счита за недоказани. Възражение за недопустимост на допълнителното решение в цялост поради липса на активна легитимация на кредитори да водят искове за попълване на маса както с установителни претенции, така и с личен иск на мнимо представлявана страна по сделка се поддържа и от новия пълномощник адв. Х. в пледоарията по същество, като се иска обезсилване на недопустимото произнасяне.

Въззиваемото несъстоятелно дружество „Авмор Шипинг Енд Трейдинг“ ООД /в несъстоятелност/, чрез назначения особен представител (заместващ законните представител, упражнили правото на иск) не е заявило становище по тези искове.

За да се произнесе по тази първа група от въззивните жалби(вх. 260266/12.04.2023г. и вх.№ 260257/11.04.2023г. и вх.№ 260313/03.05.2023 г., първоначално образувани в присъединеното в.т.д.№354/2023г на АС – Варна), съдът съобразява следното:

Решение №260002/22.03.2023 г. на първоинстанционния съд съдържа реквизитите по чл. 236 ГПК и е действително (по критериите, възприемани в

мотивите към ТРОСГТК по т. д. № 1/2011 г. на ВКС). С обжалваните от насрещните страни части от акта е била обявявана недействителност на процесната покупко-продажба по отношение на ответника "Авмор шипинг енд трейдинг" ООД на осн. чл. 40 ЗЗД и са били отхвърлени „исквете в останалата част“, т.е. всички претенции, предявени по т.д. №147/2018 г. на Окръжен съд Силистра, извън разгледания с първоначалното решение №260005/07.03.2022 г. конститутивен иск. Това произнасяне е извършено от първата инстанция в изпълнение на указанията, дадени от въззивен съд с определение по в.ч.т.д. № 200/2021г. на АС- Варна, с което е било отменено първоначалното прекратяване на производството по исквете на У.и за установяване на нищожност на сделка за покупко- продажба на недвижим имот, сключена между "Авмор шипинг енд трейдинг" ООД като продавач и „К.А. Инвестмънтс“ ЕООД като купувач на алтернативно посочени основания за абсолютна нищожност: нарушение на добрите нрави (чл. 26 ал.1 пр. 3 ЗЗД), липса на валидно изразено съгласие на продавача (чл. 26 ал.2 пр. 2 ЗЗД) или привидно договаряне (чл. 26 ал.2 пр. 4 ЗЗД), както и по иска им за установяване на относителна недействителност на същата сделка на осн. чл. 40 ЗЗД по отношение на увреденото от действия на представител дружество-продавач. Въззивният състав при разглеждане на частна жалба е отрекъл да са налице пречки за упражняване на право на иск от кредитори на несъстоятелно предприятие, като е възприел интересът им според очакваните последиците за масата на несъстоятелността на продавача. Дадените указания за разглеждане на предявени от кредитори на несъстоятелния продавач искове са преценени като обвързващи по задължителен начин първоинстанционния съд по повод отмяната на повторното прекратяване на производството по тези претенции с определение №851/20.12.2022г по ч.т.д. №614/2022г. на АС – Варна, но тези указания не са задължителни за настоящата инстанция, която е сезирана с контрол върху постановен акт по същество и е длъжна на осн. чл. 269 ГПК на самостоятелно основание служебно да осигури приложението на процесуалноправните норми, обезпечаващи допустимостта на производството (Определение № 4451 от 29.12.2022 г. по к. ч. гр. д. № 3650/2022 г. на ВКС, I г. о., Определение № 119/11.07.2017 г. по ч. гр. д. № 2233/2017 г. на ВКС, II г. о., Решение № 10 от 18.03.2019 г. на ВКС по гр. д. № 1527/2018 г., II г. о.).

На първо място, подлежи на изследване правният интерес на конкретния ищец да води установителен иск, основан на твърдения за абсолютна нищожност на сделка, в която не участва пряко, доколкото такъв се предполага само за страните по облигационна връзка и лицата, в чиято сфера договорът би могъл да породи пряко рефлексно действие (бенефициенти, съпрузи неучастващи в разпореждане със неделима съпругеска общност, съсобственици с малцинствени права, неучаствали в наемен договор и др. подобни). Както последователно се поддържа в поредица уточнителни изявления (молба от 15.11.2018г. на л.25, молба от 20.10.2020г на л. 86) и в жалбите срещу прекратителните определения, ищите твърдят че са засегнати от сделката като кредитори на несъстоятелния търговец и затова търсят установяване на абсолютна недействителност, която да ползват като основание за попълване на масата на несъстоятелността. Само по себе си обаче подобно установяване изисква специална легитимация, която законът предоставя изрично в полза на органа по управление на имуществото от масата, а не на индивидуалните кредитори. Това е така, защото именно

синдикът като изразител на колективния интерес на всички заинтересовани от установяване на действителните права на длъжника върху всички известни активи, формиращи масата за удовлетворяване на кредиторите в универсалното производство е снабден с правомощия да опише вещи, държани от трети лица, върху които длъжникът не е загубил собственост (чл. 652 ТЗ) и да предяви иски срещу такива лица, които отказват да ги предадат в разпореждане на синдика, въпреки че са ги придобили на абсолютно нищожно основание (чл. 658 ал.1 т. 5 и т. 7 ТЗ). Тези свои правомощия синдикът следва да упражнява самостоятелно и независимо от индивидуалната воля на отделните кредитори, тъй като лично дължи специалната грижа за общия интерес, който изключва поемане на неоправдан риск от увеличаване на разходите в производството поради предявяване на неоснователни спорове с трети лица. Само в строго определените в чл. 649 ал. 5 вр. ал.1 ТЗ случаи, личната преценка на специализирания орган може да бъде преодоляна, като съответно е уредена специална лично тяхна легитимация като процесуални субституенти наред с органа, представляващ колективния интерес и само тогава решението по така предявен иск има универсално обвързващо действие за всички заинтересовани от несъстоятелността лица. Затова и в трайно наложилата се (вкл. след първото произнасяне на въззивния съд) съдебна практика на ВКС(определение № 60267/13.07.2021г. на ВКС по ч.т.д. № 639/21г., I т.о. и определение № 39 от 26.01.2022 г. на ВКС по ч. т. д. № 2600/2021 г., II т. о., ТК, Решение № 100 от 15.06.2009 г. на ВКС по т. д. № 808/2008 г., II т. о., ТК) се отрича правото на кредиторите на неплатежоспособния длъжник да заместят синдика в правомощията му по осъществяване на процесуални действия за защита на масата, извън случаите на специалната легитимация по чл.649 ТЗ.

На второ място, извън интереса им да участват в разпределение на масата след евентуалното ѝ попълване, ищите не могат да обосноват друг, индивидуален интерес да търсят установяване на абсолютна нищожност. Позоваването на съдебната практика(включително и на задължително тълкуване ТР ОСГТК 7/2020) разясняваща легитимния интерес на третите за сделката лица да упражняват собствена защита, ако процесната сделката засяга пряко или косвено правната им сфера, е неотносимо към настоящия казус, тъй като визира най-вече накърнени абсолютни права, а в настоящия случай самите ищици се легитимират с твърдения, че са кредитори по парични вземания. В тези хипотези, значението на притежаваните (респективно невалидно разпоредените) права на длъжника за правния интерес на кредитора, се определя от засягането на т. нар. „общо обезпечение“, като гарантирана в закона възможност за принудително удовлетворяване от което и да е налично имуществено право (чл. 133 ЗЗД). Когато обаче длъжникът е несъстоятелен, както е в настоящия казус, накърняването на този индивидуален интерес е изключен, тъй като имуществото на длъжника се „трансформира“ в маса на несъстоятелност (чл. 614 ТЗ) и удовлетворение може да бъде търсено и постигнато само в рамките на универсалното производство при зачитане на колективните интереси на всички участници (чл.607 вр. чл. 616 ТЗ). От открИ.ето на производството по несъстоятелност индивидуалния интерес на кредиторите отпада (чл.638 ал. 6 изпр. последно ТЗ) и затова кредиторите не могат да го защитават самостоятелно, чрез иски с които целят да отрекат валидност на разпоредителни сделки. Дори и

да бъде установено по отношение на длъжника и приобретателя наличието на основание по чл. 26 ЗЗД, с което да бъде отречено косвено и вещно-правното действие на сделката, това решение няма да ползва по никакъв начин ищците (кредитори с парични вземания), тъй като със силата на присъдено нещо, която се разпростира само между тях и насрещните страни по сделката, те биха могли само да отблъснат възражения на приобретателя, но не могат активно да насочат индивидуално изпълнение по реда на ГПК. Само ако валидността е отречена в полза на всички кредитори с решение, което формира сила на присъдено нещо между длъжника (респ. неговите кредитори) от една страна и приобретателя от друга, би се стабилизирало универсалното изпълнение върху предмета на сделката, тъй като той би бил „изчистен“ от претенции за правата, които ответникът би могъл да противопоставя на органите, управляващи имуществото на несъстоятелния длъжник. Този резултат обаче се постига само, ако искът бъде предявен от името на самата страна по нищожната сделка, респективно от синдика, в чието лице (както се посочи по-горе) са концентрирани разпоредителни и управленски правомощия върху всички права, за които може да се твърди, че са останали в масата поради абсолютно нищожно разпореждане. В конкретния случай обаче, синдикът на несъстоятелния длъжник не само, че не е предявил такъв иск, а напротив, дори и след като е бил служебно конституиран като съищец, последователно и то чрез различните субекти натоварени с тези функции, отказва да се присъедини към претенцията като оспорва твърдяните пороци. Затова разглеждането на такъв иск, въпреки волята на единствено легитимирания орган с право на иск от името на дружеството, в полза на всички с кредитори на масата, би било в непримиримо противоречие с диспозитивното начало на гражданския процес.

В заключение, въззивният съд намира, че липсва положителна предпоставка – легитимация на кредиторите за заместване на синдика при упражняване на универсално процесуалното право в полза на масата на несъстоятелността, евентуално правен интерес за индивидуално упражняване на лично процесуално право в самостоятелен интерес. Затова производството е недопустимо и следва да се прекрати, а постановеният при недопустимо сезиране съдебен акт следва да се обезсили.

Сходни са и констатациите на настоящия състав относно предявения конститутивен иск за обявяване на относителна недействителност на сделка, сключена от несъстоятелен търговец (юридическо лице), чийто представител се е споразумял с другата страна във вреда на представляваното юридическо лице. Правната характеристика на недействителността в тази хипотеза е изяснена в т.3 от ТРОСГТК № 5/2014 г. на ВКС, като абсолютна (сделката не поражда никакви последици между страните които участват в нея), но относителна (порокът има правно значение само за представляваната страна), което обуславя и строго личния характер на конститутивната претенция на увредения представител. Сама по себе си тази характеристика ограничава и активно легитимирания с право на такъв иск лица само до страната, чиято воля е била изявена не лично, а чрез друг правен субект - в процесния случай това е дружеството-продавач "Авмор шипинг енд трейдинг" ООД. Единствено легитимиран да иска отричане на правните последици на своята сделка е този, вече несъстоятелен търговец и той не може да бъде заместван

от други трети лица, дори и те да са неговите кредитори. Строго личният характер на самото потестативно право, породено от злоупотребата с доверието на представявания, изключва и легитимация на заинтересованите от отричане на вещното действие на сделката трети лица да го упражнят самостоятелно от свое име с косвен иск (чл. 134 ал.1 ЗЗД). Както вече се посочи, единствено легитимиран за упражни това лично право от името на несъстоятелното дружество е специализирания орган по управление на масата, като законът не предвижда право на кредиторите да заместват синдика в това негово правомощие.

Така и по отношение и на тази претенция не се установява наличие на положителната процесуална предпоставка и постановеното решение по същество следва да се обезсили след прекратяването на недопустимото производство.

II. По предявения Павлов иск, разгледан в решение №260005/07.03.2022 г.:

Въззивникът "К.А.Инвестмънтс" ЕООД, чрез пълномощника си адв. Р., излага оплаквания за неправилно приложен закон и необосновани изводи по всяка от предпоставките на Павловия иск, тъй като не е отчетен нито моментът на възникване на вземането на ищците като кредитори на несъстоятелността, предхождащ разпореждането, нито липсата на доказано знание на договарящите се страни за увреждащия характер на сделката. Преценката за увреждане е била основана едностранч. само на съпоставяне на доказаната стойност на продадения имот с уговорена цена, без да е било обсъдено сключване на сделката в рамките на обичайна за търговец стопанска дейност и наличието на обременителна за купувача претенция за собственост от трето лице върху продавания имот при оповестен в публичен регистър факт на притежанието му от друг собственик. Доводи за недопустимост на тази обусловена от резултата по основния иск част от обжалваното решение се поддържат от адв. Х. в пледоарията по същество, наред с позоваване на специалните предпоставки за предявяване на отменителен иск, посочен от първата инстанция с неясна квалификация. Поддържат се и доводите за недоказан фактически състав на увреждане с възмездна сделка при общо знание на договарящите се, както поради липса на презумптивна недобросъвестност, така и поради извършената продажба на чужда вещ, върху която са признати правата на трето лице в съдебен процес, воден от продавача като владеец на имота. Моли за обезсилване, евентуално отмяна на незаконосъобразното решение и отхвърляне на неоснователния отменителен иск.

Необжалваният другар на въззивника „Авмор Шипинг Енд Трейдинг“ ООД /в несъстоятелност/, чрез назначения особен представител (заместващ законните представители, упражнили правото на иск) не е заявил становище по тази жалба.

Въззиваемите ищци Л. У. и Н. У., чрез адв. В., оспорват оплакванията по евентуалния отменителен иск, като се позовават на легитимацията си като кредитори на несъстоятелния търговец и като сочат, че правилно увреждащата масата на несъстоятелността сделка е третирана като

безвъзмездна при установено драстично занижаване на цената до фактическа липса на престация на купувача. Оспорват позоваване на резултата от другия, приключен съдебен спор за собственост, като считат, че фактите за него не са били заявени своевременно като възражения в защита на ответниците.

Въззиваемият съищец синдик И. Т. не е заявил становище по тази жалба, но упражняващия тази функция преди неговото назначаване синдик К. (подал недопустимата жалба вх.№ 260355/13.04.22г.), е обосновал доводи за неоснователност на иска, сходни с оплакванията на въззивника.

За да се произнесе по тази останала част от въззивните жалби(вх.№ 260295/28.03.2922г.), съдът съобразява следното:

Решение №260005/07.03.2022 г. на първоинстанционния съд съдържа реквизитите по чл. 236 ГПК и е действително (по критериите, възприемани в мотивите към ТРОСГТК по т. д. № 1/2011 г. на ВКС). С обжалваната част от акта е била обявена относителна недействителност спрямо длъжника, синдика и кредиторите на несъстоятелния търговец на продажбата на недвижим имот, без в диспозитива да е пояснено конкретно основание за тази недействителност. В обявения на страните доклад (доколкото от възпроизвеждането на съдържанието на книгата по делото може да се извлече някакво отделяне на спорни от безспорни относими към претенции и възражения твърдения) съдът е обявил сезирането си с предявен конститутивен иск за защита на кредиторите по специалната хипотеза на Павлов иск за попълване на маса на несъстоятелност (чл. 649 ТЗ вр. чл. 135 ЗЗД), основан на твърдения за обективно увреждане на кредиторите на несъстоятелността с разпоредителна сделка, при която уговорените престации са явно нееквивалентни, а субективното предназначение на сделката като част от съзнателно „източване“ на дружеството и недобросъвестността на договарящите се презумира поради свързаност на приобретателя с мнимия управител на „открадната“ фирма, чрез верига от пълномощници.

Въззивният съд преценява, че тези докладвани твърдения съответстват на изрично уточненото искане в допълнителната искова молба, след като ответниците са се позовали на бланкетност на фактическата хипотеза на евентуално искане, обявено при предявяване на иска. Нито преди, нито след доклада на първата инстанция, респективно и пред въззивния съд, ищите не са се позовавали на другите специални основания на отменителни иски, предвидени в чл. 647 ТЗ, всяка от които представлява самостоятелна хипотеза на уредено в полза на кредиторите потестативно право и съответно не може да се разглежда като „част“ от Павлов иск. Напротив, всяка от специалните хипотези изключва останалите, тъй като изисква някаква специална характеристика, която не е елемент от другите фактически състави. Конкретно, твърдението за нееквивалентното разпореждане, увреждащо кредиторите би могло да се квалифицира като основание на иск по чл. 647 ал.1 т.3 ТЗ само ако сделката попада в темпоралните граници на двугодишния срок преди сезиране на съда по несъстоятелността, но не по-рано от датата на неплатежоспособност, а такива твърдения ищите не сочат, с оглед на датата на сделката 17.04.2015г. и обявената в решението за открий.е на производството дата 30.09.2015г. Затова единствено възможната квалификацията на иска, която да отразява посоченото от ищите основание на претенцията без ограничение в рамките на „съмнителните“ периоди по чл.

647 ал.1 ТЗ е тази на свързания с производство по несъстоятелност Павлов иск по чл. 135 ЗЗД, и в рамките на това докладвано от първата инстанция и възприето без възражения от страните основание следва да се преценяват и предпоставките за упражняване на правото на иск.

Въззивният съд констатира, че претенцията на кредиторите е предявена в рамките на преклузивния срок по чл. 649 ТЗ (изтичащ според действащата тогава редакция на 17.10.2018г. и понастоящем продължен с още една година) и при пасивност на синдика (потвърдена в становището му за неоснователност на иска), при все още неприключило производство по несъстоятелност, с което се потвърждава наличието на положителните процесуални предпоставки за упражняване на процесуалното право на иск от кредиторите, като субституенти на длъжника, наред със синдика, натоварен като орган с правомощие да упражнява лично колективните потестативни права за попълване на маса в интерес на всички кредитори (чл. 649 ал.1 и ал.3 ТЗ). Няма спор, че и двамата ищци са предявили свои претенции като вземания за удовлетворяване в производството по несъстоятелност, част от които включени в допълнителен списък № 1, поради което активната им легитимация като кредитори с право на иск е установена. Не са налице пречки за упражняване на иска, насочен срещу съвместно пасивно легитимирани ответници – договарящи се купувач и продавач, като протИ.речието в интересите между ищците-представляващи несъстоятелното предприятие, като негови законни представители и представлявания несъстоятелен длъжник – ответник е преодоляно с назначаването на особения представител на тази страна. Правото на иск е надлежно упражнено.

В обжалвания акт по съществото на тази конститутивна претенция обаче, наред със съображенията по изследване на фактически състав, съответен на общия отменителен иск по чл. 135 ЗЗД (сключването на разпоредителна сделка, извършена от недобросъвестни длъжник и приобретател като съществено нееквивалентно възмездно разпореждане, предназначено да намали активи на дружеството в ущърб на неговите кредитори) са изложени и правни съображения по прилагане на специална хипотеза на чл. 647 ал.1 т.4 ТЗ, която според мотивите на съда пояснява характеристиките на увреждането, като основание на уважения Павлов иск, изключващо значението на другите по-общи елементи на фактическия състав (които според мотивите на съда не са били установени). Смесването на законоустановените основания, пораждащи различните потестативни права, обединени според разбирането на първата инстанция в една „сборна“ отменителна претенция в полза на масата на несъстоятелността (иск по чл. 647, вр. чл. 649, вр. чл. 135 ЗЗД) представлява погрешно интерпретирана квалификация на иска, респективно на приложимия материален закон, която подлежи на контрол от въззивния съд по същество. Доколкото обаче обжалваното решение е постановено по претенция, изцяло съответна на докладваните и разгледаните твърдения за основанията на предявеното искане(относими юридически факти) за обявяване на относителната недействителност в полза на кредитори на масата поради основанията, предвидени в чл. 135 ЗЗД, погрешното квалифициране на иска не се отразява на допустимостта на акта и следва да бъде поправено от въззивната инстанция в рамките на правомощията ѝ по приложение на закона, без да е

необходимо да дава допълнителни указания на страните. В този смисъл са и указанията в т. 2 та ТРОСГТК 1/13 ВКС и наложилата се практика (Решение 267 от 15.05.2015г. по гр. д. № 3225/2014 г., I г. о., ГК, Решение 329 от 20.12.2011 г. по гр. д. № 1789/2010 г., III г. о., ГК, Решение 45 от 20.04.2010 г. по т. д. № 516/2009 г., II т. о., ТК, Решение 217 от 11.06.2014 г. по гр. д. № 599/2014 г., IV г. о., ГК, Решение 76 от 27.05.2015 г. по гр. д. № 6240/2014 г., I г. о., ГК). Със съответно конкретизиране на необявена в обжалвания диспозитив квалификация на основанието на недействителността, решението по този първи иск следва да се счита за допустимо.

Варненски апелативен съд, след преценка на изложените в жалбата оплаквания, съобразно чл.269 от ГПК и събраните в първата инстанция доказателства, приема за установено по същество следното от фактическа и правна страна:

Обосноваването на основателността на Павловия иск само с нееквивалентност на престациите по сделката, договорена от несъстоятелен търговец е в явно логическо противоречие с принципно изложените от първата инстанция мотиви за елементите, формиращи правопораждащия състав на този иск и конкретно с констатираното възникване на вземането на кредиторите след сключване на договора и липса на краен извод по твърдяното субективно отношение на договарящите се към интересите на кредиторите (посочено като „факултативен“ елемент, обусловен от вида на договора, без да е указан конкретния вид на процесната сделка). Оплакването на въззивника за съществена необоснованост, породена от смесването на хипотези на различни основания на различни потестативни права е основателно и това налага въззивният съд да изложи самостоятелно своята цялостна преценка по съществото на спора.

Систематичното тълкуване на правилата, уреждащи различните хипотези на непротивопоставими на кредиторите сделки на несъстоятелния длъжник (нищожност по чл. 645 и чл.646 ТЗ и относителна недействителност по чл. 647 ТЗ), налагат извод, че нормата на чл. 649 ТЗ има за цел да посочи общ процесуален ред за упражняване на различни по основание потестивни права, а не да създаде ново материално право в полза на кредиторите. Затова изричното включване в този ред и на Павловия иск, чийто основания като фактически хипотези са уредени в друг закон, като допълнително средство за защита на колективния интерес, изисква прилагане на чл. 135 ЗЗД след отграничаване на приложното му поле като обезпечително средство, съответното на особеностите на универсалното принудително изпълнение. Специалният иск по чл. 649, ал. 1 ТЗ във връзка с чл. 135 ЗЗД има за предмет правни действия, разкриващи общи признаци на противоправността, характерни и за класическия иск (actio Pauliana), но за разлика от него следва да е основан не на ограничаване на възможностите за удовлетворяване на индивидуален вискател(разполагащ с гарантирано от закона право по чл. 133 ЗЗД да насочва изпълнение върху които и да е актив), а на накърняване на масата на несъстоятелността (определение № 257 от 6.07.2020 г. на ВКС по ч. т. д. № 778/2020 г., II т. о., ТК). Значение за това самостоятелно средство за защита на общността на кредиторите има не застрашаването на събираемостта на индивидуалното вземане на който и да е от субституентите (независимо дали се представляват лично или общо от синдика), а затрудненията в

постигане на целите на несъстоятелността чрез справедлив разпределяне между всички потенциално увредени кредитори на маса, оказала се недостатъчна още към момента на възникване на доказаната неплатежоспособност на предприятието. Затова установяването на вземането на кредиторите – ищци, няма никакво значение (Определение № 102 от 13.02.2023 г. на ВКС по ч. т. д. № 146/2023 г., II т. о., ТК, Определение № 257 от 6.07.2020 г. на ВКС по ч. т. д. № 778/2020 г., II т. о., ТК), а преюдициален за всеки от исквете, предназначени за защита на масата, е въпросът за точната дата на възникването на колективния интерес като начало на неплатежоспособност или свръхзадължияност, обявена със стабилно решение на съда по несъстоятелността (Определение № 644 от 4.10.2013 г. по ч. т. д. № 3218/2013 г., I т. о., ВКС; определение № 121 от 24.02.2015 г. по ч. т. д. № 12/2015 г., II т. о., ВКС, определение № 412 от 2.08.2017 г. по ч. т. д. № 1611/2017 г., I т. о., ВКС). Този момент следва да се възприема съответно вместо посочения в чл. 135 ЗЗД момент на възникване на индивидуалното вземане на отделен увреден кредитор (Решение № 60164 от 31.05.2022 г. на ВКС по т. д. № 1895/2020 г., II т. о., ТК, определение № 747 от 15.08.2016 г. по т. д. № 3185/2015 г., I т. о., ВКС, определение № 404 от 31.05.2016 г. по т. д. № 2858/2015 г., II т. о., ВКС). Респективно, с конкретно посочените в т. 1-6 на чл. 647, ал. 1 ТЗ действия и сделки, законодателят урежда като облекчения за кредиторите на несъстоятелността типични увреждания, осъществени в „съмнителния период“ предхождащ откриването на производството, които кредиторите имат право да отменят без да е необходимо да доказват общия фактически състав на чл. 135 ЗЗД. Така всички останали действия на длъжника, с които също се затруднява формирането на достатъчен за удовлетворяване на всички кредитори обем на масата, остават в приложното поле на Павловия иск (Определение № 141 от 21.03.2018 г. на ВКС по т. д. № 2026/2017 г., I т. о., ТК). Такива сделки могат да се отменят при доказано наличие на общите обективни и субективни предпоставки, съответно интерпретирани според общия интерес на кредиторите. За да попаднат в приложно поле на чл. 135 ал.1 ЗЗД безвъзмездните разпореждания в полза на добросъвестни приобретатели, следва да са договорени при знание на длъжника за обективното състояние на неплатежоспособността, което следва да се докаже, ако договарянето предхожда обявената начална дата, в която то е установено като явно проявило се по отношение и на третите лица. Възмездните сделки обаче изискват общо субективно отношение и на двете договарящи се страни. Съдебната практика в класическия вариант на иска е константна, че недобросъвестността на увреждащия длъжник е съзнание, че има кредитор и с извършеното действие кредиторът ще бъде ощетен или затруднен при удовлетворяването си. Знанието на съдоговорителя на длъжника за увреждане на кредитора се изразява в знание, че контрагентът му има дългове и че с извършената сделка длъжникът уврежда кредитора. Затова, ако договорът е сключен след началната дата на несъстоятелността е достатъчно и двете страни да са знаели за наличието на това обективно състояние, дори и то още да не е било оповестено с акт на съда, като недобросъвестността като общност на знание се предполага за свързани лица (чл. 135 ал.2 вр. ал.1 ЗЗД, вр. чл. 649 ал.4 ТЗ). Ако обаче договарянето предхожда обективното състояние на неплатежоспособност (т.е. сделката е сключена преди началната дата, обявена в решението по чл. 630 ал.1 т.1 ТЗ),

знанието за отделни задължения не е достатъчно, а законът изисква като допълнителен квалифициращ елемент на умишлена протИ.правност и общо намерение (animus nocendi) за постигане на съзнателно увреждане именно на общността на кредиторите на предприятието, застрашено със сигурно настъпваща в бъдеще несъстоятелност (чл. 135 ал. 3 ЗЗД). Увреждането може да съставлява крайна цел или неизбежен резултат, но при всички случаи следва да е налице съзнание за сигурното бъдещо настъпване на неблагоприятните последици за кредиторите като пряк резултат от сключването на сделката или извършването на действието. Това намерение не се предполага, а подлежи на доказване, включително чрез изследване на твърдения за обкръжаващите обстоятелства, при които действието е извършено (Решение № 153/03.02.2017 г. по т. д. № 3372/2015 г. на ВКС, ТК, I т. о., Решение № 179 от 11.05.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1198/2010 г., III г. о., ГК.).

Така възприет материалният закон, като императивно правило, уреждащо различни хипотези на потестативно право в полза на кредиторите на масата, изисква от въззивния съд да съобразява в процесния казус само условията на чл. 135 ал. 3 ЗЗД, тъй като предмет на делото е договор, сключен на 17.04.2015г. или пет месеца преди начална дата на обективното състояние на неплатежоспособност 30.09.2015г., като в този случай вида на сделката се оказва без значение за установяване на основанията на претендираната относителна недействителност. Затова неотнoсими за квалификацията на материалното право са доводите на въззиваемите за липса на насрещна престация, уговорена като дължима в полза на продавача по сделката, още повече че те се основават на твърденията, посочени по недопустимата претенция за абсолютна нищожност, която ако съществуваше би изключила изобщо Павловия иск, чиито предмет е винаги действителна сделка. Конкретно обосноваване на прикрИ.е на действително уговорено безвъзмездно разпореждане с привидно продажбено правоотношение с цел разкрИ.е на относителна симулация, ищците не са заявявали като своя защита в преклузивните срокове за размяна на книжа в първата инстанция.

Няма спор, че продажбата е била уговорена в нотариална форма на 17.04.2015г., като пред нотариуса, извършил вписания на 20.04.2015г. нотариален акт, от името на продавача „Авмор Шилинг енд трейдинг“ ООД е изявено съгласие чрез управител А К за продажба на собствен на дружеството имот, в м-ст „Свети Никола“, индивидуализиран с идентификатор № 10135.2526.954 с площ 2118 кв.м., застроен с вилна сграда и гараж, отразени в кадастрална скица от 06.04.2015г. Купувачът „К.А.Инвестмънтс“ ЕООД, чрез управителя си Костянтин А. е потвърдил насрещно съгласие за покупката за цена от 9000 лева, призната като авансово получена преди подписване на договора.

Към този момент управителят на продавача е бил вписани и като едноличен собственик на участващото в сделката дружество и затова като орган, които едновременно формира и изявява воля на юридическо лице от значение е именно неговото общо с управителя на длъжника знание и намерение да влошат финансовото състояние на дружество продавач до степен да намали масата на предстояща неплатежоспособност.

Данни за такова знание обаче не се установяват. Ищците са ангажирали

като доказателства за наличието на особено близки отношения между двамата управители доверяването на интересите на дружеството купувач на общ пълномощник В В. Тези твърдения не покриват нито една от хипотези на пар. 1 от ДР на ТЗ, очертаващи свързаност на двете юридически лица–страни по сделката, като презумпционна предпоставка за установяване на общност на знанието на значимите за дружеството- продавач обстоятелства. Затова, в тежест на ишците остава пълното доказване на друга „фактическа“ свързаност, която да води до сходен резултат.

От представените пълномощно и нотариален акт се установява само, че седем месеца след процесната сделка, на 12.11.2015г, управителя Кй е договорил от името на „Авмор – Шипинг енд трейдинг“ ЕООД, друга продажба на друг имот с купувач „Ви енд Ви Пропърти инвест“ЕООД, което дружество В е управлявал от 18.09.2014г. (според публично оповестена в Търговски регистър информация), като при тази сделка К се е легитимирал като негов пълномощник(л. 101). Връзка на В с А. или „К.А.Инвестмънтс" ЕООД към този момент обаче не се установява, тъй като пълномощното (л. 97) издадено почти пет години след процесната сделка, сочи, че В е бил натоварен от А. само с права да го представлява по конкретния повод на прехвърляне на дружествените му права в „К.А.Инвестмънтс" ЕООД, което е било и ползвано именно за тази цел (според документите, оповестени в досието на този търговец при вписване на 31.08.2020г. на промени в личността на собственика по партидата на това дружество). Сами по себе си, тези факти не могат да формират съвкупност от логически връзки между тях и доказуемия с косвени доказателства факт на общност на каквито и да са знания, а още по-малко на вредоносно общо намерение. Индициите сочат близост само между К и В, но не и между В и А. към момент, предшестващ съществения за „Авмор – Шипинг енд трейдинг“ ЕООД и неговите кредитори събития в края на 2014г., когато украинският гражданин е бил легитимиран чрез вписването му като управител на дружеството въз основа на неистински документи и особено след 06.11.2017г., когато въз основа на призната „кражба на фирма“ с влязло в сила на 19.10.2017г. решение № 954 от 09.12.2015г. постановено по т.д. № 696/2014г. на ОС – Варна (л. 16) е оповестено съдебното установяване на несъществуващо овластяване по реда на чл. 30 ЗТРРЮЛНЦ и действащия до този момент законен представител А К е заличен като неистински управител на дружеството. При липса на каквито и да са дори и косвени данни за близост между Кй и Костянтин А., освен факта на украинското им гражданство, не може да се изведе краен извод за проведено пълно доказване на знанието на купувача за предстоящо влошаване на финансово състояние на продавача, а още по-малко за съзнателното му участие в планираното от недобросъвестния управител спешно „източване“ на дружеството, насочено пряко срещу действителните му собственици и само евентуално и срещу дружествените кредитори, ако такива са били известни на самия Кй. Липсата на отразяване на приход от сделката в счетоводството на продавача (според представения отчет за парични потоци към 30.09.2015г. на л. 96), както и неоспорената липса на данъчно деклариране на резултата от сделката в годишните отчети и данъчни декларации на двете дружества също не индикира намерение на участниците в сделката за увреждат предприятието на продавача, тъй като самият продавач не е обявявал по своята партида каквато и да е информация за

своето имущество до подаването на молбата на управителя Кй за открИ.е на производството по несъстоятелност, в която е признато пълно изчерпване на активите към януари 2016г., а данни относно притежавани недвижими имоти са публично достъпни чрез справките по персоналните партии на нотариалните сделки в книгите, водени от Служба по вписванията.

При това положение въззивният съд не намира за установен субективния елемент от фактическия състав на целенасочено увреждане, пораждащ потестативното правото по чл. 135 ал. 3 ЗЗД в полза на кредиторите на несъстоятелността.

Отделно от това не е убедително установен и обективният вредоносен резултат от процесното договаряне. Вярно е, че увреждане са предполага винаги, когато едно принадлежащо на длъжника имуществено право, с което той е разполагал към момента на влошаване на финансовото му състояние не бъде заварено в масата на несъстоятелността, тъй като липсата му намалява и без това недостатъчната за удовлетворяване на кредиторите имуществена съвкупност. В случая обаче, разпореждането е преди това влошаване, а както самите ищци признават, тази разпоредителна сделка е била последвана от други, сходни с нея разпореждания, т.е. към момента на сключването ѝ активите на предприятието не са били сведени до размер, който а priori изключва справедлИ. удовлетворяване. Обективно увреждане може да е налице и когато чистата стойност на активите на предприятието намалява в резултат на нееквивалентност на престациите. В тази връзка обаче значение има не формалното остойностяване на актива, а действителната възможност той да може да бъде включен в потенциалната маса на несъстоятелния търговец, ако сделката не беше извършена.

Пред първата инстанция е назначено вещо лице, което е дало заключение за пазарна стойност на недвижимия имот като незастроен парцел по метода на пазарните аналози и остатъчен метод, приложими при оценка на инвестиционни имоти, носещи приход при застрояването им по стопански начин. Основа на прилагането на тези методи обаче е обстоятелството, че придобИ.ите от предприемач имоти са „чисти“ от други вещни тежести и претенции на трети лица и производните от тях права могат да се предложат на потенциални купувачи. Затова възприемането на резултата от оценка по тези методи е обусловено от установяването на правата на несъстоятелния длъжник в обема, който са били договорени за прехвърляне. Заключение е било оспорено от ответника приобретател като неотнoсимо именно с довод за факт, който се установява по вече събрани по делото (макар и посочени по друг повод) доказателства. Гражданското дело, образувано по спор за собствеността, притежавана от продавача „Авмор – Шипинг енд трейдинг“ ЕООД е било посочено от съищеца – синдик, а доколкото представителството на продавача като страна по него са осъществявали самите У.и (тогава управители на това дружество) спорната собственост за тях не е новоузнат факт. Затова защитата им срещу позоваването на известен им резултат от вече приложеното гр.д. 3687/2013г. не може да се затрудни от простото посочване на факта от насрещната страна. Не се касае за преклудирано в срока за размяна на книжата възражение, а за оспорване на твърдяното увреждане с насрещно обосновано зачитане на ползващ ответниците обвързващ спорещите страни акт по реда на чл. 297 ГПК.

В случая, несъстоятелният длъжник „Авмор – Шипинг енд трейдинг“ ЕООД и „К.А.Инвестмънтс“ ЕООД като ищец и негов частен правопреемник (чл. 298 ал.2 ГПК) са обвързани от извършеното разпоредително действие със защитимо материално право чрез отказ от иск (чл. 233 ГПК), заявен на 22.08.2014г., т.е. след сключване на процесната сделка, която не променя процесуалната легитимация на ищеца като носител на правото на иск (чл. 226 ал.3 ГПК). На 16.02.2018г. е стабилизирано прекратителното определение, като междувременно в продълженото след обявяване на откритие на производството по несъстоятелност производство представителството на ищеца е било поето от синдика като орган с универсална компетентност по вещните иски на предприятието. Затова отпадането на възможността за защита на вещното право, предмет на отказа от иск, е станало протипично и на кредиторите, ползващи се от масата на несъстоятелността. След отказ от иск на ищеца-владеец в полза на друг собственик – ответника „ЕКО СИТИ ВАРНА“ ООД (черпещ права от оригинално придобитие по давност, констатирано на 4.04.2013г. в акт за обстоятелствена проверка в полза на М.И.ов Д), правата на дотогавашния собственик, установил своето владение със сделка през 2000г. не могат да бъдат защитени в бъдеще както срещу първия, така и срещу следващите частни правопреемници на давностния собственик. Съответно обвързаните с този отказ кредитори на несъстоятелния отказал се от своя иск за защита на спорната собственост ищец, също не биха могли да упражнят права върху този, загубен още преди разпоредителната сделка от 2015г., актив на предприятието и да ги защитят срещу установилите свое собствено владение лица.

Затова избраните от вещното лице методи на оценка, които не са съобразени с тази юридическа тежест върху имота, не могат да бъдат възприети от съда и заключението за стойност на правата на длъжника в размер на 152 185лв не може да бъде кредитирано. Напротив, за целите на попълването на маса с реален осребряем актив, оценката на разпоредените права, които продавачът е признал че не притежава (поради изключването им с придобити през 2013г. права на друг субект), не може да надхвърли нулева стойност. При това положение няма и обективно увреждане, дори и в предприятието да не е постъпил никакъв приход през 2015г. (както е посочено в отчета за паричните потоци).

В заключение, въззивният съд намира, че липсват както обективния, така и субективния елемент на злонамерено увреждане на кредиторите на несъстоятелността, чрез договаряне на процесната разпоредителна сделка, попадаща в приложното поле на чл. 135 ал. 3 ЗЗД и предявеният Павлов иск във връзка с несъстоятелността следва да се отхвърли.

Разликата в крайния резултат от разглеждане на предявения иск налага отмяна на постановеното решение в тази обжалвана част.

По разниските:

Насрещните страни са ограничили претенциите си до обявени в неоспорени списъци по чл. 80 ГПК внесени държавни такси за разглеждане на двете групи съединени за общо разглеждане жалби

Ищите У.и са провокирали със собствените си действия

производството по недопустимите иски и отхвърления неоснователен иск и затова следва да понесат всички направени разходи по защита на ответника „К.А. Инвестмънтс“ ЕООД, в размер на общо 1452.80лв. Разноски в първа инстанция също са били претендирани от този ответник, но не са били доказани като направени разходи от тази страна и затова такива не се определят.

Разноски не следва да се възлагат на масата на несъстоятелността, тъй като макар и да е бил конституиран като съищец, като орган изразяващ интересите на кредиторите на несъстоятелността, синдикът от началото до края на процеса (независимо от персоналните промени в личността на органа) се е протИ.поставял на това упражняване на процесуалните права.

Направените разходи за таксите за разглеждане на претенциите в първата инстанция и възнаграждението на особения представител, изплатено от първата инстанция остават в тежест на ищците, които са ги направили. В настоящата инстанция е била авансирана сума от 2615 лв., но същата не била използвана. Въззивният съд отчита, че назначеният особен представител на въззиваемото несъстоятелно дружество не е извършил никакви действия по процесуално представителство – не е подал отговор като въззиваем по нито една от групирани жалби, не е заявил становище като необжалвал другар, нито е пледирал пред съда по съществото на спора. При това положение на адвокат Б- Г. не следва да се определя възнаграждение, а неизползваният депозит може да бъде върнат на вносителя при поискване след стабилизиране на настоящото решение.

Мотивиран от гореизложеното и на осн. чл. 271 ГПК, съставът на Варненски апелативен съд

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА допълнително решение №260002/22.03.2023 г. на Окръжен съд Силистра по т.д. №147/2018 г. и **ПРЕКРАТЯВА недопустимо производство** по предявени иски от кредитори Л. У. и Н. У., в полза на кредиторите на несъстоятелността, действащи съвместно със съищец К., заменен от И. Т. - синдик на "Авмор шипинг енд трейдинг" ООД срещу „К.А. Инвестмънтс“ ЕООД и „Авмор Шипинг Енд Трейдинг“ ООД /в несъстоятелност/ за установяване на нищожност на договор за покупко-продажба, сключен между „Авмор шипинг енд трейдинг“ ООД и „К.А.Инвестмънтс“ ЕООД с нотариален акт № 104, том XXII, дело № XXXX/XXXX год. на СВ – Варна, поради алтернативно посочени пороци на сделката: нарушение на добрите нрави при договаряне на съществено нееквивалентни престации (чл. 26 ал.1 пр. 3 ЗЗД), липса на валидно изразено съгласие на продавача, формирано и изявено чрез органи, чието овластяване не е съществувало (чл. 26 ал.2 пр. 2 ЗЗД) или привидно договаряне изявено формално без намерение за обвързване (чл. 26 ал.2 пр. 4 ЗЗД) и за установяване на недействителност на същата сделка на осн. чл. 40 ЗЗД по отношение на увредена от действия на представител представлявана страна "Авмор шипинг енд трейдинг" ООД, на осн. чл. 130 ГПК.

ОТМЕНЯ решение №260005/07.03.2022 г. на Окръжен съд Силистра

по т.д. №147/2018 г., В ЧАСТТА, с която е бил **уважен иск за обявяване за относително недействителна** по отношение на кредиторите на масата на несъстоятелността на увреждаща ги разпоредителна сделка на длъжника на **осн. чл. 647 ал.1 т.3, вр. чл. 649 ТЗ, вр. 135 ЗЗД**, сключена между "Авмор шипинг енд трейдинг" ООД /в несъстоятелност/ и "К.А.Инвестмънт" ЕООД и **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ иск, предявен от кредитори Л. У. и Н. У., в полза на кредиторите на несъстоятелността, действащи съвместно със съищец К., заменен от И. Т. - синдик на "Авмор шипинг енд трейдинг" ООД срещу „К.А. Инвестмънтс“ ЕООД и „Авмор Шипинг Енд Трейдинг“ ООД /в несъстоятелност/ за обявяване на относителна недействителност на договор за покупко- продажба, сключен между „Авмор шипинг енд трейдинг“ ООД и „К.А.Инвестмънтс“ ЕООД с нотариален акт № 104, том XXII, дело № XXXX/XXXX год. на СВ – Варна, като сделка, договорена от недобросъвестни лица с общо намерение за увреждане на бъдеща маса на несъстоятелността, **на осн. чл. 649 ТЗ вр. чл. 135 ал. 3 ЗЗД** .

ОСЪЖДА Л. К. У., род. на 03.08.1949г. и Н. А. У., роден на 01.11.1951г., двамата с постоянен адрес Руска федерация, Ленинградска област, гр. Сертолово, ул. „Благодатна“, дом 2, действащи чрез пълномощника адвокат И. В. - Адвокатска колегия - Варна, със съдебен адрес: гр. Варна, ул. „Хаджи Стамат“ № 10, ет. 1, ап. 1, да заплатят на „К.А.Инвестмънтс“ ЕООД, ЕИК 203490764, със седалище и адрес на управление в гр.Варна, р-н „Одесос“, бул.”Мария Луиза”, № 21, ет. 2, сума от 1452.80лв.(хиляда четиристотин петдесет и два лева и осемдесет стотинки), представляваща направени от този ответник разноски за защита във въззивното производство, на осн. чл. 78 ал.2 и 3 ГПК.

Не определя възнаграждение за действия във въззивна инстанция на адв. Б от Адвокатска колегия гр. Силистра, назначена за особен представител на „Авмор - шипинг енд трейдинг“ ООД, ЕИК 103581686.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС на РБ при условията на чл.280 ал.1 и ал.2 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните, чрез пълномощниците адв.В., адв. Х., особения представител адв. Б, както и лично на синдика Т..

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____